

AYNANIN ESRARI

L. İrem EMEKTAR

Bir şeyi neden başlatıp neden bitirdiğini söylemek zor bir meseledir. Hiçliğin ortasında bağdaş kuran minik bir grup, bu soruları uzun zaman önce cevaplamış olsa dahi, hâlâ kelimeleri bir araya getirmekte sıkıntı yaşarlar. Mösyö Empati ise uzaktı; her şeye ve hiçbir şeye aynı mesafede uzaktı. Henüz halı alacak parası olmamış, koltukları ise kirlenmişti. Zeminde oturmaktan hoşlanırdı zaman zaman lakin şimdi huzursuzluk damarlarından yükseliyor, kendini en güzel şekilde sergileyebileceği noktayı özenle seçiyordu. Küçük evinin içerisinde koltuklardan başka tek bir eşya vardı. O da duvarı tamamıyla kaplayan büyük bir aynaydı ve adamın aksini göstermekten asla vazgeçmemek gibi bir huyu vardı. Yüzünün kıvrımlarını annesinden bile daha iyi bilirdi Mösyö Empati; zira tüm vakti bu ilginç, esrarlı eşyanın karşısında geçmişti. Beraber yemek yer, sofrayı beraber kurarlardı. Zaman zaman kitap bile okudukları olmuştu; yine de aksi, şiirlerden hoşlanmamak konusunda ısrar edince bu zararsız eylem ortadan kalktı. Adam karışmış saçlarını düzeltilti, gözlerini kapatsa bile kendini görebilirdi. Yine de böylesi daha iyiydi onun için, en azından iç dünyasında başka şeyleri tasavvur etmek için yer kalıyordu. Gülümsedi. Bu aynada sayısız defa gülümsemelerini denemişti. En güzeli şu an yüzüne yerleşmiş olandı, ne büyük ve kocamandı ne de tatmin etmeyecek kadar samimiyetten uzak. Eğer herhangi bir memnuniyet anı yaşayacaksa bunu sergilemesi doğru olacaktı. Gülümsemesini genişletti, bu daha çok şakalar için uygundu. Yüzü eski hâline dönerken yanağının kenarındaki dikiş izini fark etti, parmaklarını yavaşça oraya götürdü. Biraz çukur, biraz da şekilsizdi. Zaten biliyordu neye benzediğini ama acıyordu sanki ilk günkü gibi. Belki de gerçekten ilk gündü, ayın kaçında olduğundan bile habersizdi. Ne zaman bir takvim almaya çalışsa

aynanın yanına yakıştıramamış, çöpe atmıştı. Onun çöprü elbet sokaklardı, poşet bulunmazdı evde. Bulunursa da aniden yok olurdu. Nedenini bilmediği bir sebep; koltuklar ve ayna hariç tüm eşyalarını yutuveriyor, ertesi sabahın mahmurluğunda uyanan adamı, bir gizemin kapısını aralamaya davet ediyordu. Ne yazık ki bu davet hiçbir zaman olumlu bir cevap alamamıştı, o yalnızca beraber vakit geçirdiği aksini tercih eder hâle gelmişti. Hem ikisi de sigarayı seviyordu, bu adam için yeter sebepti. Saçlarını yeniden karıştırdı, hiçbir zaman düzelmeyeceklerdi, bıkmıştı. Ofladı, aksinin de oflaması onu bir nebze mutlu etti. Gülümsedi. Gülüşü iyi olmamıştı eskilerine nazaran. Ayağa kalkmaya karar verdi, yapacak onca işi arasından birini seçmeliydi elbet.

“İşler.”

Mırıltılar yükseldi ince dudaklarından.

“İşler, her zaman vardır.”

Tok sesi odada ufak bir yankı yaptı, kendisine geri döndü. Hoşuna gitmişti bu durum, böylece Empati Efendi'nin macerası başladı. Aynı yere oturdu, bağdaş kurdu. Yıllar önce kalkıp gittiği hissiyatını üzerinden atmaya çabaladı. Birkaç saniyenin ruhuna tesiri büyük olmuştu, ne de olsa pek kalkmazdı yerinden. Alışmaya başlıyordu ağır ağır üzerine binen yeni duygulara. Alıştığında ise oyununa devam etti.

“İşler demiştim.”

Yankıya bir süre kulak kesildi, yüzündeki memnuniyet ifadesi gerçekte, bunu daha önce hiç görmediğinden bir süre aynasında inceledi, sonra aklına gelenleri söyleyiverdi. Bedeninden kayıp giden yükte hafif pahada ise daha hafif olan ruhunu sezebiliyordu. Güzelim şeytan bile para ödemezdi bu kelepere; antikacıların gerideki, en gerideki raflarını süsler, ilk defa soran müşteriye de bir şey alması karşılığında hediye edilirdi. Küçümsemiyordu benliğini, aksine görebiliyordu. Her şeye ve hiçbir şeye olan eşit uzaklığı onu gerçekliğin şahidi yapmış, kâinatın sırları ifşa olmuştu. Saatlerce ayna ile konuştuğunu biliyordu ama bazen harfler bile o sırları anlatmaya vâkıf olamazdı. Son cümleleri yaklaşıyordu, bugüne dair son cümleleri. Yoksa ruhunda duyumsadığı bu uçma arzusu yeni sayılmazdı. Ezelden, körebe bir tahmin yapmak gerekirse evrenin doğuşundan beri mevcuttu.

“Evet, işler.”

Anlatacakları nihayetin sonsuz kapısından içeri girmeyi başarmış, veda etmişti. Yalnız vedaların bilindik hüznünü barındırmıyorlar, aksine özgürlüğün bilinciyle yaşıyorlardı artık. Rahatlamıştı biraz Mösyö Empati. Saçları her zamankinden daha da karışık bir hâlde zihninde cevaplanmamış tek bir soruyu bırakmıştı. Koltuğunun üzerinde saatler önce acı bir şekilde can vermiş adamı neden öldürdüğünü bilmiyordu. Neden bıçağın keskin tarafını her uzvuna teker teker sakince sapladığını bir türlü söyleyemiyordu. Aynaya ne zaman kanepeyi ve kan damlaları yüzünden kirlenmiş yastıkları anlatacak olsa dili kilitleniyor, onu durdurup boğazını sıkmaya başlayan hayali el lafını bölüyordu. Oysa ki koltuk kirliydi, bunu her ikisi de önemserdi. Adam her gün aynayı siler, aksi de ona teşekkür ederdi. Etrafın pis olmasına kızacağını düşünmüştü, özensizliğinden dem vuracağını ama alabildiği tek şey, sessizliğin kendisi olmuştu. Koltukta huzurla uyuyan adam, en yakın arkadaşığıydı. Öyle değil miydi diye sordu aynaya, öyleydi. Ölenler hakkında en nefret ettiği şey artık geçmişe dair konuşmak zorunda kalmalarıydı. Oysa Mösyö Empati, hâlâ yaşadığına inandırabilirdi kendini. Zira yaşıyordu da. Aceleyle omzunun altına aldı adamı, aksini görüp göremediğine baktı. Görebiliyordu, parmaklarıyla dudaklarını yukarı kaldırdı arkadaşının. Gülümsüyordu bile. Sadece üzerinde çalışması gerekiyordu, eğer böyle gülümserse kimse ona gönülden inanmazdı. Adamı yerine geri koydu. Hafızasını kaybetmemişti, bilemediği şey eyleminin amacıydı. Eğer ona bir amaç verebilseydi diğer tüm eylemler gibi bunu da kutsal kılabilirdi. Güzel, yüceltmeye layık bir sebebi olmalıydı. Bir eski sevgilisi olduğunu düşündü, arkadaşı onunla beraber olmuştu, adamın da gözü dönmüştü belli ki. Yüksek bir saygınlığı olmasa da uygun buldu. Ayağa kalktı, üstünü düzeltti.

“Ben değerleri olan bir adamım.”

Biraz daha konuşmak istediğini anlayınca yerine oturdu.

“Evet, evet, benim değerlerim var.”

O bir şeyleri olmasını isteyen ama olmayan bir adamdı. Üstünü düzeltmeye devam etti.

“Öyle güzeller ki herkesin önüne geçer.”

İnanıyordu dediklerine her geçen saniye, inanıyordu da kendi dünyasını yaratıyordu. Dışarıda havanın güzel olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti veyahut yatağının rahatlığını. Saçlarını düzeltti. Sanki düzelmeye başlamışlardı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Yüzyıllar bitip insanlık büyük bir

çağ atlamadan uyuyamayacak gibiydi. Kimseler uyuyamıyordu zaten aynı dert yüzünden. Tebessüm etti, aksi de öyle. Ardından bu sefer oturmayacağına emin bir tavırla ayağa kalktı, nihai amacını bulmuştu. Aynaya yaklaştı, ayna her zamanki gibi onu sileceğini sandı. Yakından baktı yüzüne. Simsiyah gözleri, aynı renkteki kıvrık saçlarıyla ahenk içindeydi. Gözlerinin altında birkaç siyah halka belirmişti, sivri çenesi her an bir şeylerin iddiası ile açılabilir gibi duruyordu. Kirli sakalı, yanağındaki izi örtbas etmeye çalışırken son anda durmuştu. Tebessüm sönmemişti. Bunu beğendiğine emin oldu. Ne büyük ve kocamandı ne de tatmin etmeyecek kadar samimiyetten uzak. Ardından yumruğunu hızla aynaya geçirdi. Güçsüz kolları aynayı az parçaya ayırabilmişti, yerden bir tanesini kanayan parmaklarında gezindirdi. Aksi artık daha küçüktü. Çehresinin yarısı belli oluyordu.

“Evet, kesinlikle, işler.”

Parçayı karşısına aldı, yerine oturdu. Konuşması henüz bitmemişti.